

deres Gods voldeligen fra dem,“ — Mænd, i hvem Søhanebloedets Daadstrang og friske Selvraadighed havde indkapslet sig som studeagtigt Hovmod og Forfølgelseslyst. Eller det var Individer som Jørgen Arnfeld, hos hvem Fortidens Vildskab brød ud som blodig religiøs Fanatisme, — en Troens Vellystning, der lod bygge hemmelige Lydrør fra Slottets Fangekældere op til sine Værelser, for at hans Sjæl kunde gotte sig ved Jammerskrigene fra Heksekællingerne og andet Fandens Pak, som han i den kære Herre Jesu Kristi velsignede Navn lod pine tildøde nede i de gravmørke og mudderfyldte Huler.

I ørkenagtig Ensformighed og Stilhed strakte nu den fedtglinsende Englade sig hen mellem Bakkerne uden Vej eller Sti, uden et Hus eller blot et Træ. Naar det ikke netop var i Høslettens Tid, kunde man timevis følge den ormebugtede Aabred uden at møde noget Menneske eller høre anden Lyd end Aaens Smaasnakken og af og til den dæmpede Dundren af et Jernbanetog, der kørte over en Bro et Sted langt borte.

Om det saa var den gamle Sejlads med Kaage — den allersidste Levning af Fortidens Skibsfart, der endnu for en halv Snes Aar siden havde skabt noget Liv paa Aaen — saa var den nu saa godt som ophørt. Der kunde gaa flere Uger, uden at man saae nogen af disse lange, bredbovede Fartøjer, der i lastet Tilstand laa saa dybt paa Vandet, at Mandskabet — som ved Hjælp af vældige Stager skød det op mod Strømmen — akkurat kunde gaa tørskoet paa Trædeplankerne langs Rælingen.

Oftere vilde det hænde, at man stødte paa Folk, der i god dansk filosofisk Ro sad ved Bredden med lange Medestænger og smøgede Tobak. Til Tider